

+

Homilie op 01-09-2019, 22^e Zondag door het jaar; Jaar C.

Dierbaren,

Jezus merkte op *“hoe de genodigden de voornaamste plaatsen aan tafel uitzochten”* (Lc 14,7). Dat gebeurde in dit geval in het huis van een van de voornaamste Farizeeën. Maar het kwam net zo goed in andere milieus voor. Zelfs onder Jezus' eigen leerlingen. Zo zien wij Jakobus en Johannes naar de Heer komen, samen met hun moeder, die Hem vraagt: *“Laat deze twee jongens van mij in uw Koninkrijk zitten, één aan uw rechter- en één aan uw linkerhand”* (Mt 20,21). Maar het gebeurde ook gewoon in de groep, onderweg. Eenmaal thuis, ondervroeg Jezus hen toen: *“‘Waar hebt ge onderweg over getwist?’ Maar zij zwegen, want zij hadden onderweg een woordenwisseling gehad over de vraag, wie de grootste was”* (Mc 9,33-34). En zelfs toen zij de Heer al lange tijd kenden, nota bene tijdens het Laatste Avondmaal, kort na de instelling van de H. Eucharistie, ontstond er *“twist onder hen wie van hen wel de voornaamste mocht zijn”* (Lc 22,24).

Natuurlijk weten we allemaal, dat dat gebrand zijn op de voornaamste plaats iets is van alle tijden en van overal. In bepaalde situaties mógen we daar ook naar streven. Wie meedoet aan een sportwedstrijd of muziekconкурс, probeert te winnen, en dat is goed! Maar laat ons ook dan St. Paulus' woorden indachtig blijven: *“Wat heb je, dat je niet gekregen hebt? En als je alles cadeau gekregen hebt, waarom die drukte alsof alles van jezelf kwam (1 Kor 4,7)?”*

Dierbaren, wat is dat toch, daar diep in ons hart, dat ons zó doet hunkeren naar publieke erkenning van eigen voortreffelijkheid? Waarom vinden we het zo belangrijk om carrière te maken, op de voorgrond te treden of voornaam te worden gevonden? Zou het niet de hang kunnen zijn naar overcompensatie van onze teleurstelling over eigen falen en tekortschieten? Een poging tot uitvergrooten van de kleine verschillen tussen ons mensen onderling, om daarmee het echte en grote verschil tussen God en onszelf te verkleinen? *“Groot is de macht van de Heer”*, zo hoorden wij in de eerste lezing, *“maar Hij wordt geëerd door de nederigen”*.

Daarbij moet ik spontaan denken aan Marta's zus Maria, *“die, gezeten aan de voeten van de Heer, luisterde naar zijn woorden”* (Lc 10,39). Niet op een troon of een verheven zetel, maar op de grond, dicht bij Jezus' voeten, die ze later zou zalven met *“een pond nardusbalsem, echte en heel kostbare”* (Joh

12,3). Dáár mag ook onze plaats zijn, in alle nederigheid. Ook onze tweede lezing wijst hierop: “*Gij zijt genaderd [...] tot Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond*”. Dat is het beste deel, dat ook ons niet ontnomen zal worden (vgl. *Lc 10,42*).

Maar laat ons teruggaan naar het evangelie. Jezus zegt daar tot de andere genodigden: “*Wanneer gij door iemand op een bruiloft wordt genodigd, ga dan niet aanliggen op de voornaamste plaats. Het zou kunnen zijn, dat er door uw gastheer iemand is uitgenodigd die voornamer is dan gij*” (*Lc 14,8*). Ja, dat zou kunnen, en daar hebben wij, als medegenodigden, helemaal geen kijk op. Is het dan geen simpel blijk van wellevendheid, om onze gastheer bij voorbaat te besparen, dat hij ons iets zo vervelends als “*Sta uw plaats aan hem af*” (*Lc 14,9*) zou moeten komen zeggen?

Jezus zegt: “*Wanneer ge ergens genodigd wordt, ga dan op de minste plaats aanliggen*” (*Lc 14,10*). Dat is helemaal in dezelfde lijn als hetgeen Hij de apostelen zei na hun strijd om de rangorde, onderweg: “*Als iemand de eerste wil zijn, moet hij de laatste van allen en de dienaar van allen zijn.*’ Hij nam een kind en zette het in hun midden; Hij omarmde het en sprak tot hen: ‘*Wie een kind als dit opneemt in mijn Naam, neemt Mij op, en wie Mij opneemt, neemt niet Mij op, maar Hem die Mij gezonden heeft*’” (*Mc 9,35-37*). Zo verhaalt Marcus het ons in zijn evangelie. Lucas voegt daar in het zijne nog aan toe: “*Wie dus de kleinste is onder u allen, die is de grootste*” (*Lc 9,48*). Is dat geen uitspraak om eens heel diep over na te denken, speciaal in onze tijd van abortoirs?

Deze omkering van waarden wordt door Jezus verder doorgetrokken in hetgeen Hij tot zijn gastheer zegt over het uitnodigen van “*armen, gebrekkigen, kreupelen en blinden*”. De uitspraak die nu volgt is uiterst opmerkelijk: “*Gelukkig zult ge zijn omdat zij het u niet kunnen vergelden*” (*Lc 14,13.14*). De verklaring hiervan vinden we in dat andere woord van Jezus: “*Het is zaliger te geven dan te ontvangen*” (*Hnd 20,35*).

Dierbaren, laat ons proberen, ons daarnaar te richten; dan hoeven we ons niet langer druk te maken over onze voornaamheid. Op het moment dat de Heer ons roept tot zijn hemels bruiloftsmaal zullen we dan mogen zijn als kleine kinderen, die geen benul hebben van voorname of minder voorname plaatsen, maar die, langs al die plaatsen heen, toesnellen op hun geliefde Heer, die hen zal optillen en omhelzen. Amen.

